Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra FRAGMENTER AF DEN SPANSKE KRØNIKE

Citation: Bagger, Carl: ”Udvalgte Skrifter”, i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621536423664/facsimile.pdf (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Den har sin Andeel i hver Jordens Gjenstand
Og er forklædt i mange Skikkelser;
I hele vor Natur ei Væsen findes,
Der ei er bundet til den fælles Lov:
Hver Gjenstand og dens Farve kjender Smerte.
Derfor kan til min Sorgs Symbol jeg vælge
Det Blaae, det Hvide eller Røde mig —
Tag, Moder, kun de sorte Klæder bort!«

5.

De Voxlys brændte smukt i Klosterkirken,
De Munke sang saa lifligt om vor Frelser;
Paa Altertavlen malet stod hin Busk,
Hin Tjørn i Flammerne paa Sinai.
Da treen i Kirken ind Rodrigo Diaz,
Foruden Sværd, foruden Ridderkaabe,
Foruden Sporer (alting hang derhjemme),
For Altret knælte han og talte saa:
»Prælat, som staaer i hviden Messesærk,
Jeg kommer sorgfuld hid til Skriftemaal,
Thi viid: i Tvekamp dræbte jeg Grev Gormaz.
Nu er det tyst i Grevens Borg: hans Datter,
Min elskede Ximena, hader mig;
Hun ændser ei, hun hører ei min Klage,
Hun lytter meer ei til min Cithers Klang.
I Salene, hvor Munterheden dvælte,
Der ruger Tungsind, aldrig skinner Solen.
Istedetfor de muntre Gjæster kommer
I regelmæssige Besøg kun Lægen —
Prælat, beed Gud om Naade for Rodrigo!«

Da svared Herrens Tjener: »skrift, min Søn,
Men tael oprigtigt! Gormaz er hos Gud

Og hører hvert et Ord og melder selv til Herren,
Naarhelst en usand Lyd din Læbe siger.
Heel grusomt har Du endt den Sværdeleeg:
Et Saar var blodig Hevn — hvi dræbte Du —«

Men op mod Himlen hæved da sin Haand
Rodrigo Diaz, sagde: »Herrens Tjener,
Giv nøie Agt, Rodrigo taler sandt.
Jeg kom til Kredsen paa Tourneringspladsen,
Mit Følge holdt i Rader rundt i Kredsen;
Det var mit første Alvorsridt i Livet.
Paa Pladsen sank jeg hen i Grublerier:
Stundom jeg saae min gamle Faders Graad; —
Stundom Ximena hævede sin Haand
Og løfted Myrthekrandsen af sit Hoved
Og gav mig alle Grenene tilbage; —
Stundom jeg stirred i min egen Grav,
Hvidt klædte gamle Qvinder mig, de lagde
Tilrette for mig i min Katafalk,
Og herreløs stod mine Fædres Borg.
I Kisten laae jeg selv, et mullent Liig;
Paa Kisten laae mit Sværd, ved Kisten sad
I Sølverslør Ximena, peged paa
Stamtavlen over Graven, og der stod
Med rødlig Skrift paa Tavlen nederst ridset:
»Rodrigo Diaz, sidste mandlig Arving,
Gud være Stammen naadig, hvor den er!« —
Det var en vaagen Drøm — og der kom fleer
Og værre Syner, da jeg sad paa Hesten:
Ti Aar var svundne hen, som lette Skyer!
Mig tyktes, jeg var paa en ukjendt Borg,
Ximena var der — med en fremmed Mand.
Den Ubekjendte klapped hendes Hals

Og spurgte hende: har Du glemt ham ganske?
Da nikked venligt hun og tog paa Skjødet
Et lille Barn og Barnet raabte: Moder!
Og see! i Gluttens favre Træk og Ansigt
Var ei et eneste af mine Træk,
I Mod'rens Sjæl ei Minde meer om mig!
Da mærked jeg, jeg drømte lutter Løgn,
Jeg løfted Haanden vredt mod Fristeren,
Mod Drømmens Gud, mod Løgnens gamle Fader,
Ham i den sorte Himmel, Satanas!
Jeg gjøs og spored uvilkaarligt Hesten,
Den steiled høit i Veiret og jeg vaagned.
Og da holdt ligeoverfor mig Gormaz,
Han smilte haanligt, meente vel, jeg frygted,
Da stred vi, atter jeg besinded mig,
Jeg vilde saaret ham i Skuldren — Sværdet
Løb nedenfor, og han sank baglænds ned —
Prælat, o beed om Naade for Rodrigo!««

Bevæget rakte Herrens Tjener ham
Sin Haand og atter talte da Rodrigo:
»Prælat, som seer med Mildhed paa Rodrigo,
Jeg mere skrifte vil, Du skal erfare,
Hvorledes det ser ud nu i mit Hjerte.
Mit Øie hvile kan paa hele Jorden,
Eet Væsen kun tør ikke jeg betragte.
Naar En fortæller muntre Eventyr,
Da leger paa mit Ansigt tidt et Smiil,
Men een Ting maa Du ei med Ord berøre,
Hvis ikke Du vil see min Latter druknes
I Krampegraad, hvis ikke Du vil see
Min Munterhed til Dødsangst sig forvandle;
Kun een Ting maa i min Nærværelse

Du ikke tale om — det er om *hende!*
Thi denne Tanke forbeholder jeg
Mig selv, naar jeg foruden Selskab er.
Alt andet kan jeg tale om fornuftigt,
Men denne Tanke grændser nærmest til
Min Sjæls Fortabelse, til rædsomt Vanvid.
See, jeg er ung og smuk af Legeme
Med smidig Arm og sunde Ledemod,
Og jeg har en Fornuft, som Du og Andre,
Naar det alt Andet, kun ei hende gjelder;
Men i det Øieblik Du nævner hende,
Da svinder bort min Ungdomsskjønhed og
Min mennesk'lige milde Mine og
For hver en kold Betragter vil jeg tee
Mig som en Ulv, en Bjørn i kulsort Pelts,
Med Blodinstincter og med hviden Hugtand:
Min klare Indsigt gaaer fortabt og jeg
Nedsynker i en lodden Dyreverden —
Prælat, o beed om Naade for Rodrigo!«

Og Herrens Tjener fældte milde Taarer;
Han havde megen Medynk med Rodrigo,
Men videre da talede Rodrigo:
»Prælat, som græder over mine Sorger,
Giv mig et Raad, hvorledes jeg skal handle.«

Da sagde Herrens Tjener: »vend Dit Øie
Fra jordisk Elskov bort en stakket Stund;
Med Tiden blier Ximena vel Din Brud.
Stor Sorg er lagt omkring Dit unge Hjerte,
Dog lider Ingen hvad han ei kan bære;
Mangt Bismerpund er paa Din Skulder lagt,
Det maa vel tyde paa, at den er stærk.

I Zaragoza boer en maurisk Konge,
Almoctad, fientlig stemt mod alle Christne —
Erobre Zaragoza, kæmp for Christus,
Jeg vie skal Dit Sværd og lyse Kirkens
Velsignelse, Rodrigo, over Hjelmen!« — —

Den næste Dag Rodrigo sad paa Skimlen —
Saa lad ham ride da mod Zaragoza!

HJEMKOMSTEN.*)

Aldrig glemmer jeg den skjønne Dag,
Da jeg atter steg iland paa Stedet,
Der hvor Regnbue, Sol og Tordenbrag
Tidligt havde Drengen vakt og glædet;

Hvor min Pige med det mørke Haar
Havde siddet hos mig tæt ved Ganges,
Ildfuld, som mit Hjemland, ung af Aar,
Ændsende kun *mit* Blik, ei de Manges;

Trykkende min Haarlok til sin Mund,
Pegende paa Skyerne, der vandred —
Ak, som Himlens Skyer var ei hun,
Hun var fast og tro og uforandret.

Reist jeg var henover Bjerg og Dal,
Havde seet saa mange smukke Egne;

*) Fortsættelse af Digtet »Bortreisen«, som findes i »Smaadigtene« [nærværende Udgave Side 195].